

WEEFSEL 2025/3 'SUBTIEL TEXTIEL'*

deWeverij
mensenruimte

* Teksten en foto's zoals opgenomen in het boekje/doosje Weefsel

Subtiel Textiel – voorbij de keerzijde

De tentoonstelling Subtiel Textiel – voorbij de keerzijde met werk van Katrien Everaert, Trui Demarcke, Janne Gistelinck, Ina Hillewig, Mileen Malbrain en Hilde Windels, onder curatorschap van Lieve Vanmaele, vond plaats op zondag 5 oktober, zondag 2 november en zondag 7 december 2025.

Wat gebeurt er als je een web weeft van heel uiteenlopende kunstwerken die zich al dan niet gedwongen van beide kanten laten zien? Welk spanningsveld ontstaat er in een ruimte waar zware weefgetouwen plaatsmaken voor subtiele lijnen die een bijzondere blik werpen op hoe de kunstwerken zich presenteren aan de bezoekers? Niet zoals damast dat maar op zijn best is vanuit één specifieke invalshoek, maar tegelijk verbindend en chargerend. En vooral zonder begrenzing zodat de ruimte de creatie wordt.

Textielkunstenares Lieve Vanmaele creëert als curator een open ruimtelijke interventie als artistiek signaal, vertrekpunt én verbinding voor het werk van de deelnemende kunstenaars. Zij worden uitgedaagd om vanuit twee- of meerzijdigheid betekenis te geven aan hun werk, om vervolgens zo in dialoog te gaan met de andere werken en de ruimte. Aanvullend zorgde geluidskunstenares Eline Vanduyver (E_Mousai) voor een passende ‘Soundscape’. Op die manier werd gezorgd voor een gelaagde interpretatie en een gelaagd kijken en luisteren in totaliteit!

Teksten, foto's en contactgegevens van alle kunstenaars zijn ook terug te vinden op de website:

www.deweeverij.be/subtieltextiel

“Ik ben subtiel afwezig als curator” – een gesprek met Lieve Vanmaele

Dikwijls gedacht dat een curator vooral instaat voor praktische zaken zoals het vastleggen van de zaal, het ontwerp van de uitnodiging, of relaties met de pers. Uiteraard naast de selectie van

kunstenaars en werken – maar hoe moeilijk kan dat zijn. Kunstenaars weten toch best welk werk sterk is. Maar niets is minder waar. Een curator blijkt een soort van octopus, die verschillende rollen opneemt in het proces van een tentoonstelling. Tegelijk aanwezig en afwezig. We laten Lieve Vanmaele aan het woord. Zij nam de dubbele rol op van curator en kunstenaars voor de tentoonstelling Subtiel Textiel.

Laten we beginnen bij het begin. Vanwaar het concept van deze tentoonstelling, Subtiel Textiel – Voorbij de keerzijde?

Vorig jaar deed ik al eens mee aan een groepstentoonstelling onder de naam 'Subtiel Textiel – een tegendraadse expositie'. Ik werd gevraagd om voor een vervolgeditie de taak als curator op te nemen. Omdat het opnieuw de bedoeling was om minder voor de hand liggende textielkunst te brengen, kwamen we uit op het concept van de keerzijde. Ik wou vooral iets doen tegen eenzijdigheid. Ik krijg er de kriebels van hoe mensen in het algemeen dingen van één kant bekijken of ook bekeken worden. En zeker in de kunst, of het nu beeldend is of vanuit muziek, dans... of ook de manier waarop we omgaan met een ruimte. Ik wou dat doorbreken en

aandacht vragen voor de veelheid aan invalshoeken. Vandaar de ondertitel 'voorbij de keerzijde'. Ik had net in Amsterdam een expo met textiele kunst gezien waar ook de achterzijde van werken bekeken konden worden. Die extra dimensie gaf me als ruimtelijk denker onmiddellijk een klik. En een uitdaging om dat zelf eens in de praktijk om te zetten.

In mijn vorig *in situ* (solo)project op het schip Epreuve d'Artiste had ik dat al voor een stuk uitgeprobeerd. Ik had me toegelegd op El Lissitzky, die als kunstenaar en architect ook heel erg begaan was met ruimtelijke concepten en scenografie voor tentoonstellingen. Interessante inzichten. Vooral het omgaan met ruimtelijkheid op zich sprak me heel erg aan. Toen kwam de kans om dit verder uit te werken in de grote ruimte van de Weverij met werk van andere kunstenaars.

De eerste opdracht was andere kunstenaars vinden. Hoe is dat verlopen?

Op de eerste plaats moest ik abstractie maken van wat het resultaat zou kunnen worden. Het was belangrijk om goed te peilen naar hoe de kunstenaars in mekaar zaten en hoe zij op termijn zouden willen meedenken in het totaalproject. Ik was niet op zoek naar kunstenaars die binnen mijn beeld pasten. Ik zocht verschillende types kunstenaars, met verschillende technieken, uiteenlopende 'beeldtalen'. Gaandeweg leerde ik ook de mens achter het werk kennen, en hun visie op die eenzijdigheid/tweezijdigheid. Dat was heel boeiend. Want ik wou hen vooral in hun eigen, authentieke beeldtaal laten bewegen, eerder dan ze allemaal te laten conformeren aan mijn beeld.

Naar aanleiding van de atelierbezoeken zijn er ook kunstenaars afgevallen. Ik probeerde vooral doorheen het werk, het materiaal, de techniek en de mens naar de kracht van hun taal te kijken. En uiteraard ook hun goesting om met het thema van tweezijdigheid, in combinatie met andere kunstenaars – die ze op dat moment ook nog niet kenden, aan de slag te gaan. Kortom, ik probeerde een artistieke vertaling te zien waar ze zelf nog niet bewust mee bezig waren. Dat doe je niet aan de hand van foto's op Instagram, maar door een stevig gesprek én kijken. Echt kijken en blijven kijken. Binnen de comfortzone van het atelier, maar er hing toch wel wat zenuwachtigheid in de lucht. Zal ik erbij zijn of niet? Ik zag ook hoe de kunstenaars zelf met hun werk omgaan, ook letterlijk fysiek. Eén van de kunstenaars hield onbewust het werk tegen het zonlicht en toonde daarmee de ommezijde, die tot haar eigen verrassing een heel nieuwe dimensie prijs gaf. Kijken wordt zien.

Had je na de selectie het gevoel: nu weet ik welke werken ik kan gebruiken?

Niet echt. Ik heb geen voorafnames gedaan met het oog op het realiseren van mijn concept. Ik wist dat er nog werk aan de winkel zou zijn. Sommige kunstenaars kende ik al, en daar had ik wel het vertrouwen dat het goed zou komen. Bij anderen zag ik nog niet onmiddellijk het resultaat, maar dat nam ik wel op als mijn rol om dat proces verder te faciliteren.

Je hebt nog verschillende contacten met de kunstenaars gehad, alleen, met z'n allen samen. Er zijn zelfs enkele in situ try-outs gebeurd? Voelden de kunstenaars zich daar goed bij, of ondervond je weerstand?

Ik denk wel dat de meesten dat nuttig en zelfs leerrijk vonden. Sommigen heb ik zachtjes gepusht om anders naar hun werk te kijken, nieuwe dingen te verkennen. Vooral ook de presentatie, de

manier van ophangen, was voor mij belangrijk – uiteraard dan ook vanuit de beleving van het totaalconcept. Het is heel motiverend, stimulerend dat er zo nieuwe dingen ontstaan. Kunstenaars die daarvoor open staan genieten daar ook heel hard van. De extra bezoeken hebben zeker hun nut gehad. Ik moest ook wel wat verwachtingen managen en twijfels wegnemen. De collega kunstenaars laten zich natuurlijk wel wat kwetsbaar zien. Niet in het minst ook ten opzichte van elkaar. Hoe gaat mijn werk zich verhouden tot dat van de anderen? Komt het geheel wel goed? Voor mij uitdagend om iedereen op een positieve manier aan boord te houden. Het gaat heel hard om vertrouwen in een niet-eenzijdige richting, waarmee de ‘weverij’ helemaal rond is.

Als we dan even naar de volgende ‘mijlpaal’ kijken, de opbouw. Hoe heb je dat ervaren? Viel alles direct op zijn plaats of heb je nog moeten bijsturen?

Ja, dat was wel spannend uitkijken. Ook al omdat vanuit die voorbereidingen heel wat verwachtingen gerezen waren over hoe het er finaal zou uitzien. Over mijn persoonlijke interventie werd nooit echt veel gezegd of gevraagd. Behalve dat ik wel zou zorgen voor een ‘verbindend geheel’ achteraf. Voor velen was het dus niet duidelijk hoe ik hun werk daarin al zou betrekken of niet. We hadden op een bepaald moment enkele zones afgesproken en wat weg en weer gepingpongd over welk werk mee te brengen. Maar op de dag van de opbouw zou het toch allemaal nog moeten gebeuren.

Bij het binnenbrengen bleek al vlug dat er wel wat veranderingen zouden kunnen gebeuren. De ruimte heeft nu eenmaal vanuit zijn omvang en constructie wel een zekere 'eigengereidheid' om kunst te brengen. Ik voelde onmiddellijk al een zekere spanning. Ik had armen en benen te kort

om met iedereen tegelijk te overleggen en na te denken waar bijgestuurd zou kunnen, moeten worden. Ik moest terugvallen op mijn ervaring om heel erg in lagen te gaan denken. Als we dit doen, kunnen we dan dat doen. Geleidelijk aan, laag na laag opbouwen. Maar nog de mogelijkheid laten om weer een laag af te pellen. De kunstenaars vooral ook zelf tot inzicht laten komen door hen dingen te laten proberen. Wie ben ik om zomaar van alles op te dringen. Dat was niet evident. Het was voor velen een lange en vermoeiende dag. Fysiek, maar ook mentaal – om het eigen werk anders te bekijken, om eigen werk tegenover ander werk te zien, om de ruimte die zich

niet zo maar buigt te respecteren. Ik heb veel tijd uitgetrokken om hen uit te leggen waarom bepaalde zaken nu toch beter anders werden uitgevoerd. Er is altijd een waarom. Best wel pittig.

Maar voor mij is dat de essentie van curator zijn. Het is balanceren tussen wat de kunstenaar voor ogen heeft, en de regie die ik wil voeren met het oog op het geheel. Waarbij ik de authenticiteit van de kunstenaar niet wil beschamen. En zeker als je beslist om werken niet op te stellen, kom je al vlug in een modus van weerstand, twijfel, ongeloof. Op dat moment moet ik standvastig zijn. Ik wil niet hard zijn, maar kiezen is uiteraard verliezen. Gelukkig kan ik dan terugvallen op redelijk wat mensenkennis en mijn aanpak om gradueel, gelaagd te gaan werken. Geen bruuske wijzigingen of harde beslissingen. Alles in overleg en met wederzijds respect. Die *vibe* blijft overigens hangen in het eindresultaat. Wat finaal dan toch anders of niet getoond wordt, heeft wel degelijk een rol gespeeld.

Tot slot heb je er zelf nog een laag bovenop gedaan, een ruimtelijke interventie. Had je als doel het geheel te lijmen of wou je een echte meerwaarde creëren?

Uiteraard is het de bedoeling om – in zoverre dat onvoldoende gebeurd zou zijn – het geheel met elkaar te verbinden. Alles met alles connecteren, spanningsvelden creëren of net wegnemen. Het is ook een bevestiging van de mentale processen die aan de basis lagen van beslissingen om

bepaalde zaken zus of zo te doen. Het is natuurlijk wel geen negatieve oplossing, integendeel, het is bedoeld om van één plus één drie te maken. Een mentale verbinding tussen verschillende werken, materialen, technieken en achterliggend de kunstenaars. En in wat je ziet heb ik bewust gekozen voor een heel minimalistische interventie. Door de fijne draden en beperkte materialen lijkt het alsof ik afwezig ben. Dat is ook hoe ik in mijn begeleiding naar de kunstenaars zie: ik ben eigenlijk niet echt aanwezig, maar er wel de hele tijd bij geweest. En uiteraard wil ik de link met de ruimte nog een keer versterken: de ruimtelijke ervaring, de architectuur die toelaat die tweezijdigheid op zo'n bijzondere manier te tonen. Geen droog optelsommetje van werken in een ruimte, maar net dat tikkeltje meer – dat zie ik als mijn verdienste. Ik ben subtiel afwezig om het werk van de kunstenaars optimaal te laten uitkomen. Ik heb mijn interventie dan ook bewust de titel meegegeven: 'Through presence, I am not there'.

Wat ik wel nog graag vermeld, is de soundscape die de geluidskunstenares Eline Vanduyver (beter gekend als E_Mousai) heeft gemaakt. Ik vond het zo'n tof idee om ook via geluid (o.m. kletterende weefgetouwen) de verbinding te leggen. Wel benieuwd hoe de bezoekers daarop zullen reageren.

Heb je dan niet het gevoel dat je daardoor afbreuk aan jezelf doet als kunstenaar? Had je dan zelf niet iets voor ogen, van wat je graag wou brengen?

Ik wist op voorhand dat ik niet zomaar een werk kon neerzetten zonder rekening te houden met de anderen. Maar ook dat mijn interventie niet direct ingrijpend zou zijn op het werk van de andere kunstenaars. Ik moest afwachten wat zij zouden brengen. En vooral hen ook de ruimte geven om het beste van zichzelf te geven. Mijn tussenkomst zou hoe dan ook een *ad hoc* gegeven worden. Het spelen met wat er voorhanden is, maakt nu eenmaal een essentieel onderdeel uit van mijn manier van werken. Dat neemt niet weg dat ik gaandeweg, bij de opbouw, ook al aan het denken was in termen van wat ik nog zou kunnen toevoegen. Bepaalde lijnen in de opstelling heb ik zo laten tot stand komen, omdat ik wist dat ik erop verder zou kunnen werken. Finaal is het samen met de kunstenaars groeien naar een totaalproject

Komt het resultaat tegemoet aan je verwachtingen en het vooropgestelde opzet?

Ja, ik vind wel dat ik geslaagd ben in het realiseren van het spanningsveld dat ik voor ogen had om met textiele kunst een totaalbeleving te brengen waarbij de verschillende technieken en materialen erin slagen betekenis te geven aan 'voorbij de keerzijde'. En dat met zes kunstenaars

die gretig mee gestapt zijn in een proces, waarbij ze enerzijds trouw aan zichzelf zijn gebleven, maar anderzijds vanuit hun eigen beeldtaal nieuwe wegen hebben bewandeld. Het zou wel goed zijn om dat ook nog eens in detail te bevragen bij hen hoe zij dat ervaren hebben. Ik ben alvast heel tevreden met het resultaat.

Uiteraard speelt de bezoeker ook nog een belangrijke rol om te bepalen of het opzet geslaagd is? Heb jij zelf bepaalde voorspellingen of verwachtingen daarrond? Welk gevoel wil je dat de bezoeker eraan overhoudt, wat neemt hij of zij mee naar huis?

Ik zou graag hebben dat de bezoeker ervaart dat begrenzing ook ruimte toelaat, maar ook omgekeerd dat ruimte begrenzing toelaat. Dat niets eenzijdig is, maar minstens twee kanten heeft en we dus te allen tijde voorbij de keerzijde moeten kijken. Mijn interventie, bovenop, voor en achter de andere kunstwerken, wil mensen tot denken aanzetten over kunst, over textiele kunst over de mensen achter die kunst. Mensen die een verhaal brengen vanuit een authentieke beeldtaal. Laat ons die taal lezen. Traditioneel weven maar dan anders, het temmend gebruik van ruw vlas, zijde tot diepte manipuleren, pluisjes uit de droogtrommel als basismaterie, een onderzoekend

labo, sisaldraad die verdriet vangt. Allemaal inkijkmanieren, bijzonderheden, die mensen ongetwijfeld niet onberoerd zullen laten.

[Dit interview door Marc Mestdagh verscheen op 5 oktober 2025 ook in de nieuwsbrief en op de website van The Art Couch – <http://www.theartcouch.be>]

Katrien Everaert

Mijn werk roept vaak dubbele emoties op rond vreugde en verdriet, afstand en nabijheid, licht en donker, leven en dood.

‘Soon these tears will have cried’ gaat over verlies en rouw. Over de onvoorspelbaarheid van dit onmeetbare proces. Het komt en gaat, in tijd en hevigheid. Uit de titel spreekt de hoop dat het verpletterende gevoel ooit draagbaar wordt. De titel is ontleend aan een song van Sinéad O'Connor, *In This Heart*

‘It’s looking like a beautiful day’ is een tweeluik dat verwijst naar een nieuwe dag vol belofte. Met het volle vertrouwen

dat je altijd weer op nieuw mag beginnen. De titel is ontleend aan een song van Elbow, *One Day Like This*

Ik werk met verschillende natuurlijke materialen, maar vooral met papier, textiel, klei, was en hout. Textiel kan daarbij deel zijn van de techniek (zoals in de omwikkelingen met sisal) maar het kan uiteraard ook de drager zijn (zoals bijvoorbeeld bij mijn batikwerken).

Voorbij de keerzijde is een expliciete thematiek in de twee werken die ik hier toon. Uit beide werken spreekt de hoop of verwachting dat er licht komt na duisternis, dat elke situatie ‘meerlagig’ is, dat tijd kan zorgen voor nieuwe inzichten en andere perspectieven.

Mijn werk gaat in deze expositie bovendien in gesprek met de andere kunstwerken en de ruimte van de Weverij. In die dialoog voegen zij aan elkaar extra betekenis toe. Die nieuwe associaties zijn de onvermoede extra’s, die bij het eerste prille idee van deze tentoonstelling nog onbestaande waren.

Ik hoop dat de bezoeker meeneemt dat men steeds verder moet kijken dan een eerste blik of indruk: ‘The pure and simple truth is rarely pure and never simple’ (Oscar Wilde)

Trui Demarcke

Lieve Vanmaele verbindt met een web in de ruimte de kunstwerken om ze te activeren en te laten communiceren. Zo wordt het een spanningsveld dat de ruimte snijdt van punt A naar punt B enz.

Mijn reflectie hierop is dat Lieve op die manier de zwaartekracht probeert te trotseren.

Mijn werkwijze vertrekt van het materiaal zelf en hoe het zich verhoudt met de ruimte, het licht en de behandeling. De zwaartekracht is een wetmatigheid waar alle fysieke objecten en de levende wezens onderhevig aan zijn. Licht of zwaar, alles wordt naar de bodem aangetrokken.

Het doek van 4 meter hoog kreeg als titel mee: *'Tsimtsoem Sequel I'*.

Het begrip Tsimtsoem betekent vanuit de oneindige ruimte een afgebakende wereld scheppen. Het gaat om de mens die betekenis zoekt in de chaos van deze complexe wereld. Het 'lichte' en het 'zware' zijn 2 tegengestelde begrippen maar ook onlosmakelijk met elkaar verbonden. In het bovenste deel van de tekening wordt er opgetild en zie je lichtheid terwijl het onderste deel de zwaartekracht ondergaat.

Deze inhoud is ook van toepassing op de andere zijden sculpturen. Ze wegen op zich zo goed als niets, door de toevoeging van klei en lijmverf worden ze zwaarder.

Janne Gistelinck

De techniek van het weven is verbonden met de beeldtaal die ik doorheen de jaren ontwikkelde tijdens en na mijn opleiding in Textielontwerp in LUCA School of Arts te Gent. De mogelijkheden en beperkingen van de jacquard techniek vormen het kader waarin ik mijn artistiek proces ontwikkelde. In mijn overtuiging is textielkunst ook een denkwijze. Een gevoeligheid voor het oppervlak en voor al hetgeen met tactiliteit te maken heeft. Beeld wordt in textielkunst sterk gelinkt aan textuur en materialiteit. Zodoende roept het vaak een lichamelijke sensatie of herinnering op. In de herhaalde handelingen van het maken zelf, is textielkunst zeer gericht op het repetitieve,

het rituele en meditatieve. Daarin past een belangrijke vraag die steeds aanwezig is geweest in mijn artistieke zoektocht: hoe verhoudt de mens zich tot zijn eigen lichamelijke en zijn omgeving die zowel natuurlijk als technologisch is?

Voor de jacquard weeftechniek is er een interactie nodig tussen het werken met digitale programma's en 'coderingen' van pixels, deze worden ingezet voor het maken van de textiele oppervlaktes. Eén gekleurde pixel betekent dat er een kettingdraad omhoog gaat en een lege pixel dat hij blijft liggen. Deze binaire code, geeft het jacquardgetouw de informatie die het nodig heeft om het wandtapijt te weven. De monochrome, figuratief-abstracte werken tonen de mogelijkheden van de weeftechniek om te spelen met diepte en beweging.

Er is doorheen de geschiedenis een sterke correlatie tussen het ontwikkelen van de binaire code van computertaal en het jacquard weefgetouw. Deze spanning tussen het materiële, het digitaal - technologische en het lichamelijke zie je ook terug in de beelden die ik gebruik in de ontwerpen voor de wandtapijten.

Het thema van de expo 'Voorbij de keerzijde', weerspiegelt een verlangen om verder te gaan dan wat zichtbaar is aan de voor- of achterkant, dus verder gaat dan wat zichtbaar is aan de

oppervlakte. Dit verlangen is ook te herkennen in de manier waarop ik het lichaam, de natuur en de technologie verwerk in mijn praktijk. Omdat het lichaam schijnbaar transparant is geworden door de medische technologie en de wetenschappen, kan men het lichaam tot in de kleinste cel benoemen, wetenschappelijk verklaren en categoriseren.

Een noodzaak ontstaat voorbij de keerzijde te blijven zoeken. Hierbij ook niet te vervallen in binaire begrippen zoals positief en negatief, man en vrouw, natuur en mens, ziek en gezond, technologie en natuur,...

Het is mijn wens die opgelegde begrenzungen in onze wereld te vertalen naar een beeld waarbij opnieuw in vraag gesteld wordt wat men juist ziet en zo hopelijk ook ruimte te maken voor andere begrippen en ervaringen.

Los van de inhoudelijke affiniteit met het thema van de expo, was er ook een het ook zeer leerrijk proces voorafgaand aan de expo. De samenwerking met de curator/kunstenaar tentoonstelling in deWeverij heeft me uitgedaagd niet enkel inhoudelijk en beeldend met het thema te werken, maar ook de uitzonderlijke en sfeervolle ruimte van deWeverij mee te nemen in het creëren van een installatie. Lieve Vanmaele, curator/kunstenaar van de expo, stelde de juiste vragen en dacht mee tijdens dit proces gedurende verschillende atelierbezoeken. Hiervoor werden de wandtapijten vaak gepresenteerd aan een muur of dichtbij een muur. Wat te zien is in De Weverij, zijn mijn eerste stappen naar een installatie, om zo de tweedimensionale beelden ook te laten werken in de ruimte. Ik ben Lieve Vanmaele dankbaar om zo waardevol en zacht mee te denken in het proces van de verschillende deelnemende kunstenaars. Haar werk vormt zo niet enkel de fysieke verbinding tussen de werken in de ruimte van deWeverij, maar zal ook sporen nalaten in de verdere ontwikkeling van de deelnemende kunstenaars na deze expo.

WERKEN

Het werk genaamd 'Terra Incognita' is een geweven collage van foto's van het menselijk lichaam, landschappen en technische objecten. Er ontstaat een bevreemdende landkaart van een anoniem landschap. Het is een schommelend landschap, immer in verandering. Lichaamsdelen vloeien samen en maken zich vervolgens weer los, tot ze onherkenbaar worden. Een spel met beeld en texturen ontstaat. Gistelinck nodigt de kijker uit om te verdwalen in een doolhof van grijsblauwe vormen, waarin elke structuur en kleurnuance zorgvuldig is overwogen. Het menselijk

lichaam, doorgaans een intiem en welbekend terrein, wordt hier een terra incognita – iets bedrieglijk herkenbaars.

‘Tree-like Figure’ heeft een palet van voornamelijk zwart en blauw, licht en donker, zo vermijdt Gistelinck felle kleuren die aandacht zouden opeisen of een hiërarchie zouden brengen in de verschillende vormen die zichtbaar zijn in het werk. De spanning tussen de texturen en glanzende draden met de overwegend verticale compositie, zorgen voor rust in de veelheid aan beelden die men zou kunnen herkennen in het wandtapijt. Zo zijn er luchtfoto’s verweven van oorlogsgebieden, foto’s van de schors van bomen en technische objecten. De vraag ontstaat of er wel duidelijke grenzen te trekken zijn tussen deze verschillende categorieën en het werk is tevens een uitnodiging om verbeelding te laten meespelen in de interpretatie van de figuratieve en abstracte beelden.

In het wandtapijt ‘Just Breathe’, kan je anatomische weergaven herkennen van de keel. Pezen lopen over in wortelachtige structuren. Dierlijke, menselijke, technische en natuurlijke elementen worden samengebracht tot één beeld en verweven met verschillende texturen en draden. ‘Just Breathe’ is een reflectie op de automatische lichamelijke functie van het ademen dat lijkt over te gaan in een inwendige schreeuw. Wat aan de oppervlakte zichtbaar is, wordt gelinkt met innerlijke lichamelijke functies en emoties.

Ina Hillewig

De mens en zijn omgeving is een belangrijk thema dat veelal terugkeert in mijn werken. Steeds op zoek naar verschillende materialen en technieken, is deze expo voor mij een uitdaging geweest om textiel weer te geven op een manier die de bewustwording van het materiaal beklemtoont; het bewust omgaan met textiel is een stap naar een schonere en betere toekomst.

In mijn reeks 'Velvet' wordt het alledaagse omgevormd tot een zintuiglijke ervaring die balanceert tussen schoonheid en ongemak. Op het eerste gezicht oogt het kunstwerk zacht: een fluwelige huid, opgebouwd uit een laag (lagen vezels). Wie langer kijkt, ontdekt de gelaagdheid — niet

alleen in materiaal, maar ook in betekenis.

De gebruikte pluizen zijn restproducten van gedragen kleding: sporen van lichamen, van beweging, van tijd. Ze zijn stil bewijs van aanwezigheid, van leven dat voorbijging. Deze vezels, die doorgaans als afval worden beschouwd, worden in 'Velvet' herbestemd tot drager van betekenis. Het materiaal, dat zich normaal ophoopt in stilte en onzichtbaarheid, krijgt een podium en wordt op haast intieme wijze gedeeld met het publiek.

Het thema *Voorbij de keerzijde* vormt de kern van het werk. Waar het oppervlak in eerste instantie verleidelijk zacht en aaibaar lijkt, wordt de onderliggende boodschap gaandeweg voelbaar: wat laten we achter, zonder dat we het doorhebben? In een tijdperk waarin consumptie en vervanging de norm zijn geworden, wijst 'Velvet' op de schaduwzijde van ons dagelijks handelen. Elk pluusje herinnert aan wat ooit was — een trui, een lichaam, een beweging — en legt bloot hoe onze handelingen, hoe klein ook, altijd een spoor nalaten.

'Velvet' is daarmee niet enkel een esthetisch werk, maar een oproep tot bewustwording. Het confronteert zonder te schreeuwen. De schoonheid van het werk maakt de boodschap des te krachtiger: niet alles wat zacht is, is onschuldig. En niet alles wat weggegooid wordt, verdwijnt ook werkelijk.

Door afvalmateriaal te verheffen tot kunst, keert 'Velvet' de blik van de toeschouwer om: van bewondering naar reflectie. Wat we normaal verstoppen of weggooien, wordt hier zichtbaar gemaakt en krijgt betekenis. Zo vraagt het werk niet alleen aandacht voor de materiële resten van ons bestaan, maar ook voor de psychologische en ecologische sporen die we, vaak onbewust, achterlaten.

Mileen Malbrain

De titel van het werk is Breeding Station. Ik ben een wetenschapper die aan kunst doet. Ik ben een kunstenaar die aan wetenschappen doet. Maar eigenlijk toon ik met mijn installatie een imaginaire wetenschap. Ik creëer de sfeer van een laboratorium maar ik heb al jaren geleden het lab verlaten. Het strikt wetenschappelijk protocol laat ik achter mij en ruil ik in voor onmogelijke, zelfs absurde kruisingen. Ik realiseer interessante, artistieke hybriden met mijn wetenschappelijke achtergrond als speelterrein.

In mijn fantasierijke, artistieke visie probeer ik de biodiversiteit te vergroten, probeer ik de natuur te

herstellen met krachtigere soorten die kunnen overleven in de veranderende klimaatomstandigheden, hoopvol de toekomst inkijkend.

De draad is rood maar niet van zachte wol. Het is een stugge ijzerdraad die zich gehoorzaam en buigzaam laat haken door mijn hand. Zo ontstaan kleine organische sculpturen geplaatst in vervormde, doorzichtige plastic potjes. Wat bepaalt hier de grillige vorm? De hand die haakt of de organische contour van het potje?

Mijn artistieke kiem is een hybride. Een imaginaire hybride tussen iets plantaardigs en dierlijks met eigenschappen van een tweezaadlobbige en een koraalpoliep: open, grillig en hol. Yoghurtpotjes als kweekpotjes, thermisch vervormd onder mijn toezicht. Ze laten datums zien. Bewaardatums. Datums waarbij de kieming begon.

Mijn reflectie op 'Voorbij de keerzijde': Voorbij de Kieming. Een zaadje splijt. Van één geheel naar twee delen. Het kiemplantje groeit naar boven, de kiemwortels naar beneden. Het kiemplantje groeit uitwendig - uit het zaadje - terwijl het zich voedt met het inwendige van de zaadlob.

Transparante potjes maken zichtbaar wat eerder onzichtbaar is. Onder het potje treden de omlaag groeiende wortelhaartjes naar buiten en verbinden met omhoog klimmende plantjes. Connectie tussen het onzichtbare en het zichtbare, tussen wat ondergronds hoort te blijven en wat zich boven de grond ontvouwt. Wat was, is niet meer.

Hilde Windels

Textiel is voor mij een taal van aanraking. Het roept onmiddellijk het woord tactiel op: het tastende gebaar, de huid die spreekt, de hand die denkt. Textiel belichaamt flexibiliteit en veerkracht; het buigt mee, past zich aan, herneemt zichzelf steeds opnieuw. Het is een weefsel van herinnering en vernieuwing, een vat waarin geschiedenis en actualiteit in elkaar grijpen.

Mijn vertrekpunt is het plantaardige materiaal vlas. De ontmoeting met de gebrakelde vezel is voor mij als een gesprek: stroef en weerbarstig, maar tegelijk beloftevol. In dat contact wordt het materiaal gids en tegenkracht.

Afhankelijk van de ruimte waarin ik werk, of waarvoor een werk bestemd is, ontstaat een dialoog waarin voelen, denken en handelen samenvallen.

Gelaagdheid, ritme, contrast en beweging keren telkens terug, net als de spanning tussen binnen en buiten. Ik zie mijn werk als een manier om een ruimte opnieuw te laten ademen. Ik verplaats mij in haar, laat haar op mij inwerken en vertaal dat vervolgens in beeld. Vaak zoek ik bewust contrasten op: het zachte, vloeiende dat zich tastend een weg zoekt tegenover de strakke lijnen en het onwrikbare van de architectuur.

Het vloeibare tegenover het vaste, het lichte tegenover het zware, het stille tegenover het ritmische. Het werk groeit uit tot een bemiddelaar, een huid tussen mens en ruimte, die uitnodigt om opnieuw te voelen en de omgeving met andere ogen te ervaren.

REACH OUT

Reach Out verbeeldt een beweging die even eenvoudig als complex is: het reiken naar boven, naar licht en ruimte, en tegelijk het vasthouden van de verbinding met de aarde. Het werk is een gebaar van verlangen en kracht, maar ook van kwetsbaarheid. Het bevindt zich in de spanning tussen worteling en ontsnapping, tussen zwaarte en lichtheid.

Binnen de ruimte van deWeverij neemt het werk niet enkel plaats in, maar opent het nieuwe perspectieven. Het nodigt uit om de architectuur met andere ogen te bekijken. Het vlas vangt en

breekt het licht, onthult tonaliteiten en structuren, en toont in tegenlicht de loop van de vezel: een verborgen landschap dat anders aan het oog ontsnapt.

De sculptuur nodigt de toeschouwer uit om rond te gaan, zich te verplaatsen, en voorbij de zichtbare voorzijde te treden. Het onthult zich pas echt in het ontdekken van de keerzijden, in het spel van schaduw, gelaagdheid en transparantie. Zo belichaamt het werk wat de tentoonstelling 'Voorbij de keerzijde' beoogt: de uitnodiging om te kijken voorbij het directe beeld, om de ruimte en het materiaal te ervaren en om de ontmoeting aan te gaan met wat zich niet meteen prijsgeeft. Reach Out reikt uit naar licht, naar ruimte, naar de blik van de ander. Laat zien dat wat achter de zichtbare laag ligt, minstens zo wezenlijk is.

TRACE 01 & TRACE 02

De twee wandpanelen, gemaakt uit vlas, tonen een samenspel van textuur en diepte. Het geschepte vlas vormt de basis, waarop het gemodelleerde vlas is aangebracht om een reliëf te creëren. Zo ontstaat een rijkdom aan tonaliteiten en een subtiele wisselwerking van licht en donker. De lijnvoering en compositie zijn rechtstreeks geïnspireerd op de natuur.

'TRACE' verwijst zowel naar de zichtbare afdrukken in het werk als naar de onzichtbare verbinding met de natuurlijke omgeving. De werken verbeelden een landschap van herinneringen. Een oneffenheid, een plooï, een schaduw is een fragment van een wandeling die zich in het innerlijke afspeelt. 'TRACE' is een uitnodiging om na te denken over de sporen die wij nalaten en de sporen die de natuur ons onthult.

ENVIRON

Het werk ENVIRON is een reflectie over bescherming en kwetsbaarheid. Het bestaat uit een reeks op elkaar liggende lagen van vlas die samen een ovaalvormige geheel vormen. Deze lagen fungeren als een schild, dat de fragiele essentie van de binnenste kern beschermt.

De open kern van het werk nodigt de kijker uit om in contact te treden met de omringende ruimte. Het benadrukt dat bescherming en openheid naast elkaar kunnen bestaan. De subtiele, met de hand beschilderde en bewerkte vlasvezels voegen diepte en karakter toe aan het geheel. De toevoeging van gekleurde vlasvezels en de rode, draadachtige vezels creëren een contrast met de natuurlijke, aardse tinten en vertellen hun eigen verhaal. Het symboliseert de gelaagdheid van het bestaan, waarin de buitenste bescherming en de innerlijke openheid onlosmakelijk met

elkaar zijn verbonden. Het nodigt de kijker uit om te reflecteren over de universele behoefte aan geborgenheid en de vrijheid die schuilt in kwetsbaarheid.

Eline Vanduyver – E_Mousai

Ik ben een Gentse DJ en producer onder de naam E_Mousai met een eigen muziekproductie studio in Sint-Amandsberg. Ik maak voor jullie graag een soundscape, ik vind het superfijn om met zelf opgenomen geluiden te werken en daar mee te experimenteren. Dit trekt mij uit m'n comfortzone en ik vind het echt een zalige opdracht!

De Keerzijde van Geluid. In de weverij ontstaat klank uit arbeid. Het zachte tikken van een spoel, het ritmische suizen van draden, het zware dreunen van de machine op volle kracht. Geluiden die ooit functioneel waren, tekens van productie, van vooruitgang, worden in deze soundscape losgemaakt van hun oorsprong en opnieuw beluisterd.

Wat eerst vertrouwd en alledaags lijkt, ontvouwt zich langzaam tot een reis: van het lichte en dromerige ritselen van textiel naar de overweldigende, onontkoombare puls van de industrie. Hier wordt hoorbaar wat normaal onopgemerkt blijft: de schoonheid én de hardheid die schuilgaan in hetzelfde proces.

De *keerzijde* laat zich niet zien, maar horen. Want elk doek dat ontstaat draagt niet alleen de kleuren en patronen van de hand van de maker, maar ook het ritme van machines, de adem van arbeid, en het gewicht van tijd. Deze compositie nodigt uit om stil te staan bij de spanning tussen droom en realiteit, tussen lichtheid en zwaarte, tussen wat zichtbaar is en wat doorgaans verborgen blijft.

deWeverij – ruimte waar mensen en kunst met elkaar verweven raken

deWeverij bevindt zich in de gerenoveerde gebouwen van een voormalige textielweverij van sponsweefsel en matrasdamast. deWeverij is echter geen museum of erfgoedsite. De aanwezigheid van het verleden inspireert wel tot nieuwe verhalen. Vroeger werden er producten gemaakt die vervolgens het gebouw verlieten. Ook de kunstwerken krijgen in de weverij een tijdelijk onderkomen. Een veilige omgeving, maar geen eindbestemming. deWeverij wil geen geïsoleerd eiland zijn waar kunst binnen de muren blijft en de beleving bij het buitengaan stopt. De dialoog die kunstenaars en bezoekers met elkaar aangaan, maakt het kunstwerk voldragen en klaar om een nieuwe thuis te vinden.

Weefsel 2025/3 'Subtiel Textiel' – Genummerd en afgestempeld exemplaar: /50

Samenstelling: Marc Mestdagh

Origineel product-doesje en een stukje ter plaatste geweven damast.

© 2025 Marc Mestdagh – deWeverij / MPV bv – Dellaertsdreef 9 – 9940 Evergem (Sleidinge)

www.deweverij.be – expo@deweverij.be – IG @deweverij